

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optsprezece

Avertismentul profetic adresat Ierusalimului: o reprezentare simbolică a evenimentelor vremurilor de pe urmă

Jeff Pippenger
2024-03-05

Avertizarea de șapte ani, din 63 până în anul 70, care a fost proclamată de bărbatul care mergea „în lung și în lat pe străzile Ierusalimului, vestind nenorocirile care aveau să vină asupra cetății”, fusese preînchipuită de avertizarea dată Ierusalimului timp de trei ani și jumătate, mai întâi în slujirea lui Hristos, iar apoi încă trei ani și jumătate în slujirea ucenicilor. Articolele anterioare au arătat deja că distrugerea Ierusalimului ar fi putut avea loc la cruce sau, mai târziu, la uciderea cu pietre a lui Ștefan, dar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a amânat judecata Sa asupra cetății și a poporului.

Și peste „oricine va cădea, îl va zdrobi până la pulbere”. Poporul care L-a respins pe Hristos avea curând să vadă nimicirea cetății și a neamului său. Slava lor avea să fie frântă și împrăștiată ca pulberea înaintea vântului. Și ce anume i-a nimicit pe iudei? A fost Stânca pe care, dacă ar fi zidit, le-ar fi fost siguranță. A fost bunătatea lui Dumnezeu disprețuită, dreptatea respinsă, îndurarea nesocotită. Oamenii s-au pus împotriva lui Dumnezeu, iar tot ceea ce le-ar fi fost mântuire s-a prefăcut în pierzarea lor. Tot ceea ce Dumnezeu a rânduit spre viață au aflat a fi spre moarte. În răstignirea lui Hristos de către iudei era cuprinsă nimicirea Ierusalimului. Sângele vărsat pe Calvar a fost povara care i-a cufundat în ruină pentru lumea aceasta și pentru cea viitoare. Așa va fi în marea zi de pe urmă, când judecata va cădea asupra celor ce resping harul lui Dumnezeu. Hristos, piatra de poticnire pentru ei, li Se va arăta atunci ca un munte răzbnător. Strălucirea feței Sale, care pentru cei drepte este viață, va fi pentru cei răi un foc mistuitor. Din pricina dragostei respinse, a harului disprețuit, păcătosul va fi nimic.

„Prin multe pilde și avertizări repetate, Isus a arătat care avea să fie rezultatul pentru iudei al respingerii Fiului lui Dumnezeu. Prin aceste cuvinte, El Se adresa tuturor, din toate veacurile, care refuză să-L primească drept Răscumpărătorul lor. Fiecare avertizare li se adresează. Templul pângărit, fiul neascultător, vierii necredincioși, zidarii disprețuitori își au corespondentul în experiența fiecărui păcătos. Dacă nu se pocăiește, osânda pe care acestea au prefigurat-o va fi a lui.” Hristos, Lumina lumii, 600.

Perioada de șapte ani în care omul a mărturisit Ierusalimului a fost împărțită, la primul asediu, în două perioade egale de o mie două sute șazeci de zile. Acei șapte ani au reprezentat distrugerea Ierusalimului, iar cei șapte ani ai slujirilor lui Hristos și ale ucenicilor au reprezentat începutul distrugerii Ierusalimului, iar Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Acei șapte ani au fost, de asemenea, prefigurați de "cele șapte vremuri" împotriva împărăției de nord, vremuri care au fost împărțite în două perioade egale de o mie două sute șazeci de ani.

Când Roma modernă repetă istoria Romei păgâne și papale care a călcat în picioare Ierusalimul literal și spiritual, și când Roma modernă repetă cele două istorii ale celor două perioade de

avertizare date de către omul din anul 63 până la anul 70, și când Roma modernă repetă istoria reprezentată de cele două perioade în care Hristos și ucenicii intrau și ieșeau din Ierusalim timp de trei ani și jumătate, două perioade distincte se vor manifesta, deși, în zilele de pe urmă, "timpul nu mai este".

Ultima dintre acele două perioade este cea de patruzeci și două de luni simbolice, în care Roma modernă își duce la îndeplinire persecuția finală împotriva credincioșilor, după vindecarea răni ei de moarte, odată cu legea duminicală care vine în curând. Acea perioadă de patruzeci și două de luni simbolice este a doua dintre cele două perioade și este perioada judecării executive a Romei moderne. Acea perioadă este precedată de judecata de cercetare a celor vii în Adventismul laodicean.

Omul care a adresat avertismentul Ierusalimului literal a murit în timpul asediului lui Titus. El nu a murit în timpul distrugerii, ci în timpul asediului care a precedat distrugerea, căci niciun creștin nu a murit în timpul distrugerii Ierusalimului.

„Timp de șapte ani, un om a continuat să străbată străzile Ierusalimului în lung și-n lat, vestind vaiurile care aveau să vină asupra cetății. Zi și noapte el intona acea cântare funebră sălbatică: „Un glas din răsărit! un glas din apus! un glas din cele patru vânturi! un glas împotriva Ierusalimului și împotriva templului! un glas împotriva ginerilor și a mireselelor! un glas împotriva întregului popor!”-Ibid. Această ființă stranie a fost întemnițată și biciuită, dar nicio plângere nu i-a ieșit de pe buze. La insulte și abuzuri el nu răspundea decât: „Vai, vai Ierusalimului!” „Vai, vai locuitorilor lui!” Strigătul lui de avertizare nu a încetat până când a fost ucis în asediul pe care îl prevestise.” Marea controversă, 29, 30.

Omul a murit în timpul asediului, dar nu la distrugerea finală, iar distrugerea finală reprezintă închiderea timpului de har și cele șapte ultime plăgi. Prin urmare, omul este un simbol al mesajului de a părăsi Ierusalimul la primul asediu. Atunci creștinii au fugit, iar în primii trei ani și jumătate, omul a fost un simbol al unui grup care nu moare în Ierusalim, iar în a doua perioadă de trei ani și jumătate el este un simbol al ultimilor creștini care mor înainte de închiderea timpului de har. În prima perioadă el îi identifică pe cei o sută patruzeci și patru de mii, iar în a doua perioadă de trei ani și jumătate el reprezintă marea mulțime care moare în timpul celei de-a doua perioade.

Mesajul bărbatului, consemnat de istoricul, a fost reprezentat prin șase glasuri. Când a fost în cele din urmă întemnițat, al șaptelea și ultimul său mesaj a fost „vai, vai” pentru Ierusalim și locuitorii lui. Primul „glas” consemnat a fost un „glas din răsărit”, iar ultimul său mesaj a fost „vai”. Primul element al mesajului său și ultimul element al mesajului său au constituit simbolul biblic care reprezintă Islamul, căci, în Biblie, Islamul este numit „copiii răsăritului”, iar ei sunt reprezentați de „vântul de răsărit”. Dublarea cuvântului „vai” în ultimul său mesaj reflectă sfârșitul Babilonului modern, când împărații pământului strigă de trei ori: „Vai, vai, cetatea cea mare”. Cuvântul grec tradus ca „alas” în cele trei versete din capitolul optsprezece al Apocalipsei este tradus ca „woe” în capitolul opt, versetul treisprezece.

Și am văzut și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care încă

urmează să trâmbițeze! Apocalipsa 8:13.

Proclamarea de către bărbat a „vai, vai” reprezintă aplicarea triplă a celor trei Vai, căci elementele primului Vai, combinate cu elementele celui de-al doilea Vai „linie după linie”, identifică elementele celui de-al treilea Vai, întocmai cum cele trei rostiri „vai, vai” ale împăraților pământului din capitolul optsprezece reprezintă al treilea Vai, așa cum este stabilit de primul și de al doilea Vai. Începutul și sfârșitul soliei bărbatului sunt tipificate de solia Islamului din al treilea Vai.

Prima expresie a mesajului său a fost un glas din „răsărit”, iar „răsăritul” este un simbol al Islamului, dar este, de asemenea, o identificare a îngerului care pecetluiește și care se ridică dinspre răsărit.

Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vântul nici pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger ridicându-se dinspre răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până ce îi vom fi pecetluit pe slujitorii Dumnezeului nostru pe frunțile lor. Și am auzit numărul celor pecetluiți: și au fost pecetluiți o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel. Apocalipsa 7:1-4.

În relatarea despre Ilie pe Muntele Carmel, când a privit spre mare și a văzut un nor, el privea spre vest, căci Muntele Carmel este situat în apropierea Mării Mediterane.

Iar la a șaptea oară, el a zis: Iată, se ridică din mare un nor mic, ca o mână de om. Și el a zis: Suie-te, spune lui Ahab: Înhamă-ți carul și pogoară-te, ca să nu te oprească ploaia. 1 Împărați 18:44.

Ilie ar fi stat cu fața spre apus, în direcția Mării Mediterane. În capitolul doisprezece din Luca, Hristos vorbește despre faptul că mesajul Său este un mesaj al dezbinării.

Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Vă spun: nicidecum; ci mai degrabă dezbinare. Căci de acum înainte vor fi cinci într-o casă, dezbinați: trei împotriva a doi și doi împotriva a trei. Tatăl împotriva fiului, și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei, și fiica împotriva mamei; soacra împotriva norei sale, și nora împotriva soacrei. Și a mai zis către popor: Când vedeți un nor ridicându-se de la apus, îndată spuneți: „Vine o ploaie”; și așa se întâmplă. Și când vedeți vântul de la miazăzi suflând, spuneți: „Va fi arșiță”; și așa se întâmplă. Fățarnicilor! Știți să deosebiți fața cerului și a pământului; dar cum de nu știți să deosebiți vremea aceasta? Luca 12:51-56.

Solia solului către Ierusalim poartă semnătura Alfa și Omega, căci începutul și sfârșitul identifică Islamul celui de-al treilea Vai și, prin glasul "răsăritului", identifică simultan solia Islamului drept solia pecetlurii. "A doua voce" dinspre "apus" identifică ploaia târzie, care este ploaia de pe urmă, iar toți profeții se referă la zilele din urmă. Solia "apusului" este un simbol al soliei ploii târzii, care produce două clase de închinători. Una dintre clase nu poate recunoaște solia ploii târzii, căci "nu

deosebesc vremea aceasta".

Următorul element al soliei solului este glasul celor „patru vânturi”, care este deopotrivă solia pecetlirii și solia calului mânios al Islamului, cal care este reprezentat de cel de-al Treilea Vai. Următorul element este împotriva Ierusalimului și a templului, identificând astfel solia tuturor profeților, care desemnează o categorie de oameni ce sunt trecuți cu vederea, fiindcă și-au întemeiat pretenția la mântuire nu în Hristos, ci în templu și în moștenirea lor ca popor ales al lui Dumnezeu. Aceia sunt, de-a lungul istoriei sacre, reprezentați ca proclamând: «Templul Domnului, templul Domnului suntem noi.» Solia împotriva Ierusalimului și a templului este solia laodiceană.

Nu este de mirare că biserica nu este însuflețită de puterea Duhului Sfânt. Bărbați și femei pun deoparte învățătura pe care a dat-o Hristos. Mânia și lăcomia câștigă biruința. Templul sufletului este plin de nelegiuire. Nu este loc pentru Hristos. Oamenii își urmează propriile căi perverse. Nu iau aminte la cuvintele Mântuitorului. Își iau viața în propriile mâini, respingând muștrările și avertismentele, până când sfeșnicul este mutat din locul lui, iar discernământul spiritual este tulburat de idei omenești. Deși sunt cu lipsuri în slujire, ei se îndreptățesc, zicând: „Templul Domnului, Templul Domnului suntem noi.” Ei pun deoparte legea lui Dumnezeu, pentru a urma lumina propriei lor închipuiri. Review and Herald, 8 aprilie 1902.

Atunci solul și-a înălțat glasul său de avertizare împotriva mirelilor și mireselelor, ca simbol al metodologiei «rând după rând», căci linia profetică a zilelor de pe urmă va fi întocmai precum a fost linia profetică în zilele lui Noe, când se însurau și se măritau, chiar în clipa în care potopul nimicirii era pe punctul de a se revărsa peste ambițiile și planurile lor lumești.

Biblia declară că, în zilele din urmă, oamenii vor fi absorbiți de preocupări lumești, de plăceri și de urmărirea câștigului bănesc. Vor fi orbi față de realitățile veșnice. Hristos spune: „După cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului omului. Căci, precum în zilele dinainte de potop mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când Noe a intrat în arcă, și n-au știut până când a venit potopul și i-a luat pe toți; tot așa va fi și venirea Fiului omului.” Matei 24:37-39.

Tot astfel este și astăzi. Oamenii aleargă în goana după câștig și desfătare egoistă, ca și cum n-ar exista Dumnezeu, nici cer, nici viața de apoi. În zilele lui Noe, avertizarea despre potop a fost trimisă spre a-i cutremura pe oameni în răutatea lor și a-i chema la pocăință. Tot astfel, mesajul venirii apropiate a lui Hristos este menit să-i trezească pe oameni din cufundarea lor în cele lumești. Are menirea de a-i trezi la conștiința realităților veșnice, pentru ca ei să dea ascultare invitației la Masa Domnului.

Chemarea Evangheliei trebuie să fie adresată întregii lumi — „fiecărui neam, fiecărei seminții, fiecărei limbi și fiecărui popor”. Apocalipsa 14:6. Ultimul mesaj de avertizare și de îndurare trebuie să lumineze tot pământul cu slava sa. El trebuie să ajungă la toate categoriile de oameni, bogați și săraci, de rang înalt și de rând. „Ieșiți la drumuri și la garduri”, spune Hristos, „și siliți-i să intre, ca să fie plină casa Mea.” Christ's Object Lessons, 228.

Ultimul element al avertizării este subliniat în pasajul anterior. Mesajul, reprezentat drept glasul împotriva «întregului popor», este Evanghelia veșnică, care identifică necesitatea de a îndeplini

cerințele Evangheliei pentru a fi mântuiți. Prima cerință a Evangheliei veșnice este temerea de Dumnezeu, iar această temere își are temeiul în realitatea că păcatele noastre L-au pus pe Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, pe cruce.

Fiecare element al mesagerului către Ierusalim, pe parcursul celor șapte ani ai slujirii sale, reprezenta Evanghelia veșnică, aceeași Evanghelie care a fost prezentată în cei șapte ani în care Hristos a întărit legământul cu mulți, din anul 27 până în anul 34. Ea este, de asemenea, Evanghelia veșnică proclamată în ultimele două perioade ale zilelor din urmă și este specifică mesajului ploii târzii, fiind mesajul Islamului din al treilea Vai. Ea identifică pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, separarea grâului de neghină, starea laodiceană a neghinei și aplicarea triplă a profeției ca simbol al metodologiei ploii târzii, care este „linie peste linie”.

Mesajul celor șapte ani din acea istorie este așezat profetic în cadrul „zilelor răzbunării”, care au făcut parte din chiar prima mențiune a mesajului și lucrării lui Hristos, iar mesajul și lucrarea Sa urmează să fie repetate în zilele de pe urmă de către cei o sută patruzeci și patru de mii. Ei își vor identifica atunci mesajul în cadrul profetic al „zilelor răzbunării lui Dumnezeu”. Există două tipuri biblice ale „răzbunării” lui Dumnezeu reprezentate în Cuvântul Său: răzbunarea Sa asupra poporului Său și, de asemenea, răzbunarea Sa asupra vrăjmașilor Săi.

„Cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase ilustrează răzbunarea lui Dumnezeu asupra poporului Său răzvrătit, iar acea răzbunare include călcarea în picioare, literală și spirituală, a sanctuarului și a oștirii. În cadrul simbolisticii călcării în picioare a sanctuarului și a oștirii este reprezentată, de asemenea, răzbunarea lui Dumnezeu asupra vrăjmașilor Săi. În zilele de pe urmă, răzbunarea lui Dumnezeu împotriva poporului Său este reprezentată ca vărsarea din gură a adventismului laodicean la momentul iminentei legi duminicale. La acel reper începe, de asemenea, răzbunarea Sa asupra Babilonului modern.

Judecata de cercetare a celor vii asupra Adventismului laodicean, urmată de judecata executorie asupra desfrânatei Tirului și asupra fiarei pe care ea o călărește și peste care domnește, este istoria profetică a zilelor din urmă, în care efectul fiecărei vedenii își găsește împlinirea. Fiecare vedenie trebuie aplicată acelor două perioade profetice, căci metodologia ploii târzii este aplicarea liniei profetice peste linie profetică. La începutul acelor două istorii, Isus a identificat un „semn” care dovedește că cei ce trăiesc în acel moment fac parte din ultima generație a istoriei pământului.

Prima perioadă a început odată cu pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, la 11 septembrie 2001. La acel reper a fost așezat "semnul" identificat de Hristos în Luca douăzeci și unu.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Acum, fraților, Dumnezeu voiește să ne așezăm de partea omului care poartă felinarul; dorim să ne așezăm acolo unde este lumina și unde Dumnezeu a dat trâmbiței un sunet deslușit. Dorim să dăm trâmbiței un sunet deslușit. Am fost în nedumerire și în îndoială, iar bisericile sunt pe punctul de a muri. Dar acum aici citim: „Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul a fost luminat de slava lui. Și a strigat cu

mare tărie, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor, și închisoare a oricărui duh necurat, și colivie a oricărei păsări necurate și urâcioase” [Apocalipsa 18:1, 2].

Ei bine, cum vom putea cunoaște ceva cu privire la acel mesaj, dacă nu suntem în stare să recunoaștem nimic din lumina cerului atunci când vine la noi? Și vom îmbrățișa la fel de repede cea mai întunecată amăgire, când ne vine de la cineva care este de acord cu noi, deși nu avem nici cea mai mică dovadă că Duhul lui Dumnezeu i-a trimis. Hristos a spus: «Eu vin în Numele Tatălui Meu, dar voi nu Mă primiți» [vezi Ioan 5:43]. Iar aceasta este tocmai lucrarea care se desfășoară aici încă de la întâlnirea de la Minneapolis. Pentru că Dumnezeu trimite un mesaj în Numele Său care nu se acordă cu ideile voastre, prin urmare [conhideți] că nu poate fi un mesaj de la Dumnezeu. Predici și Cuvântări, volumul 1, 142.